

MLT – 4, penktokai, šeštokai, septintokai 2013 03 23

Amžiaus vagystė

(1) Šilainiuose Gedimino prospekte esančią juvelyrikos parduotuvę naktį apvogė. Keista, bet vagys pagrobė tik vieną brangenybę – 120 karatų svorio auksinę skulptūrą, vaizduojančią senovės karo dievą Merkurijų. Skulptūrą vos prieš kelias dienas į parduotuvę buvo atnešęs grafikas M.Potauskas ir paprašęs už ją 1200 eurų.

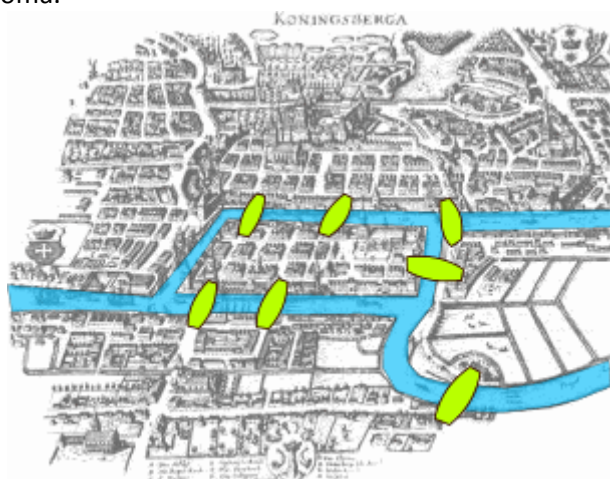
– Kodėl taip brangiai? – paklausė parduotuvės savininkas. – Juk tai beveik 70 tūkstančių litų!

– Šią skulptūrą kūriau beveik visą mėnesį, – atsakė autorius, – o ir auksas dabar brangus, trys tūkstančiai litų už gramą.

Apžiūrėjęs parduotuvę, detektyvas L. Apelis iškart ėmėsi darbo. Po valandos jis jau buvo Jurbarkė, išlipo iš traukinio ir pasuko tilto per Nemuną link. Kitoje Nemuno pusėje – Karaliaučiaus sritis, kurią Rusija vadina Kaliningrado sritimi, o vokiečiai supranta, kad pagrindinis srities miestas *Königsberg* negali būti Rusijos. Taip jau atsitiko, kad po Pirmojo pasaulinio karo bendru Vokietijos, Lenkijos ir Lietuvos sutarimu ši sritis buvo atiduota Rusijai.

„Königsberg“ vokiškai reiškia „karaliaus miestas“, todėl L.Apelis ir pradėjo paiešką nuo miesto, kuriame auksas paklausus.

Detektyvo automobilis „Opel Accord“ buvo su lietuviškais numeriais, todėl tyrėjas vengė daug važinėti po miestą, nes vagys galėjo pajusti persekiojimą. Važinėdamas prisiminė garsųjį septynių Karaliaučiaus tiltų uždavinį: ar įmanoma pervažiuoti septynis Karaliaučiaus tiltus per Priegliaus upę, kiekvieną tiltą pervažiuojant tik vieną kartą ir grįžtant į pradinį tašką? Žinoma, įmanoma, nors didysis matematikas Leonardas Oileris 1736 metais parašė, kad neįmanoma.

Deja, kelių dienų paieškos didelių vilčių nesuteikė. Pavyko nustatyti, kad vagys iš Vilniaus atvažiavo į Jurbarką, iš Jurbarko – į Karaliaučių, o iš Karaliaučiaus išvyko į Daniją. Su skulptūra ar be jos? Nežinia...

Nors Danija yra saloje, bet, pastačius „Golden gate“ tiltą, dabar į Daniją tiesiai iš Lenkijos galima nuvažiuoti automobiliu, panašiai kaip iš Prancūzijos į Didžiąją Britaniją tiltu per Magelano sąsiaurį. Labai gerai, kad išmokome statyti ilgus tiltus!

Detektyvas skubėjo: 120 kilometrų jis nuvažiavo per valandą, o po to dar be sustojimo 250 kilometrų nuvažiavo per pusantros valandos.

„Reikia pailsėti, – pagalvojo M.Potauskas, – važiuodamas vidutiniu 110 kilometrų greičiu labai pavargau.“

Pailsėjęs ir užkandęs detektyvas netrukus atvažiavo į Danijos sostinę Odensę. Danija žmonėms ilgai buvo žinoma kaip rašytojų Hanso Kristiano Anderseno, Astridos Lindgren šalis, bet paskui visas pasaulis sužinojo apie bendrovę „Nokia“, gaminančią mobiliuosius telefonus. Daug milijonų kronų „Nokia“ uždirbo Danijai, gal todėl danai, kaip ir jų kaimynai už sausumos sienos vokiečiai, švedai bei norvegai, nenori atsisakyti kronų ir įsivesti eurus.

„Gal vagys į Daniją atvažiavo automobiliu su lietuviškais numeriais? – svarstė detektyvas. – Reikia pasidairyti numerių su raidėmis LI“.

Deja, beveik visi automobilių numeriai buvo daniški (su raide D – *Danmark*), vienas kitas buvo su vokiškais numeriais (su raidėmis DL – *Deutschland*).

Eidamas pagrindine sostinės gatve, atvykėlis užmetė akį į laikraščius kioske ir neteko žado. Nors L.Apelis nemokėjo danų kalbos (*dutch*), bet negalėjo nesuprasti, apie ką rašoma pirmame laikraščio puslapyje – didelė pavogtos skulptūros nuotrauka viską pasakė.

„Kaip jie spėjo taip greitai sužinoti apie vagystę? – sukosi mintys detektyvo galvoje. – Kodėl Danija taip domisi, kas naktį įvyko Kaune?“

